

losti ještě neprojednané. Otázky příslušnosti řečený dvorský dekret se nedotýká. Zákonodárným důvodem, pro který žaloby z nároků věřitelů pozůstalosti za její projednávání odkázány byly na soud, naznačený v § 77 odst. 1, j. n. byla výhoda, plynoucí pro věřitele z toho, že sprostěm býti měl povinnosti, vyšetřovati teprve obecní sudiště ohledně všech osob, súčastněných jako dědici na projednání pozůstalosti, a sledovati je žalobou u tohoto soudu (motivy str. 76 a 77). Z toho plyne, že sudiště § 77, odst. 1 j. n. jest v naznačených případech ovšem sudištěm výlučným vůči obecnému sudišti, že však není sudištěm universálním, vylučujícím jiné žalobci na výběr dané sudiště. To bylo též stanoviskem jak judikatury, tak literatury, zejména spisů, dotčených v dovolacím rekursu, pokud šlo o výklad stejně v tomto bodě znějícího, nyní zrušeného § 37 staré j. n. a totéž stanovisko zaujato též v zodpovězení sporných otázek nových zákonů procesních, kde sudiště smlouvy uvedeno jen příkladmo a na sudiště § 87 j. n. ve znění novely přirozeně ještě pamatováno býti nemohlo. Že pak sudiště § 87 j. n. ve znění novely jest opodstatněno, plyne z toho, že samet převzat k barvení v provozování chemické průmyslny a barvírny. Tento podnik patří dle nesporného přednesu stran do pozůstalosti, již žalovaná jako zůstavitelova vdova zastupuje. Jest naprosto lhostejno, že samet převzat byl k barvení teprve po smrti majitele závodu, poněvadž závazek z toho plynoucí postihuje pozůstalost. Ostatně námitka věcné nepřislušnosti nebyla v první stolici opověděna a nebylo by rozhodnutí o této námitce vůbec lze odporovati (§ 45 odst. 2 j. n.).

Čís. 124.

Pozbyl-li odkaz k obecně prospěšným účelům určený sirotčí jistoty, dlužno jistotu tu i po odevzdání pozůstalosti doplniti.

Vykonavateli poslední vůle jest bdíti nad splněním jejím i po odevzdání pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1919, R I 128/19.)

K upozornění finanční prokuratury, že způsob provedeního zajištění kapitálu 25.000 K na nadaci pro chlapce vokalisty při městském kostele toho času nestačí, ježto následkem nastalých změn státoprávních cena úpisů válečných půjček, jež jsou nejpodstatnější částí složené jistoty, stala se pochybnou, pokud se týče tato cena se toho času alespoň bezpečně nedá zjistiti, vyzval p o z ů s t a l o s t n í s o u d (okresní soud v Karlových Varech) vykonavatele poslední vůle po projednání pozůstalosti, by na místě válečné půjčky prokázal zajištění přiměřené hotovosti, pokud se týče vkladní knížky tuzemské spořitelny, neb cenných papírů se sirotčí jistotou, a zamítl rozklad vykonavatele poslední vůle z toho důvodu, že, byť svého času válečné půjčky byly poskytovaly úplnou jistotu, tomu nyní tak není a podle § 158 nesp. říz. účastníci, pokud zjištění není v poslední vůli samé prominuto, mohou vždy doplnění zajištění sirotčí jistoty požadovati, dokavad není odkaz sám zapráven. — Rekursní soud (krajský soud v Chebu) usnesení prvního soudu potvrdil z těchto důvodů: Jelikož dle § 161 nesp. říz. jest každý odkazovník

jak před odevzdáním pozůstalosti tak i po něm oprávněně požadovati zákonnou jistotu za odkazy, jichž zaplacení buď proto, že ještě neuplynula lhůta, aneb, že byla v poslední vůli připojena doložka časová neb podmínka, ještě nemůže býti žádáno, musí to tím spíše platiti o oněch odkazech, jež podle zákona zajištění sluší sirotčí jistotou. Závazku uloženého mu vůči osobám v § 159 nesp. říz. jmenovaným nemůže se tudíž dědic zhostiti pouhým poukazem ke skutečnosti, že byla odevzdací listina již vydána. Pouze k větší jistotě nařizuje § 159 nesp. říz., že na tak dlouho ustati se má od odevzdání pozůstalosti do právní držby, pokud není prokázáno zajištění odkazů k obecně prospěšným účelům určených. Avšak nelze přisvědčiti ani k názoru stěžovatelovu, že vydáním odevzdací listiny zaniká úřad vykonavatele poslední vůle. Jest povinností tohoto, by vůli zůstavitelovu pokud možno splnil aneb splnění zajišťil a se o tom vykázal (§§ 816 a 817 obč. zák.). Má proto i po odevzdání pozůstalosti nad provedením poslední vůle bdíti. K tomu patří, by o to pečoval, aby odkaz měl sirotčí jistotu a, kdyby toho poměry vyžadovaly, by odkaz této jistoty opět nabyl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vykonavatele poslední vůle.

Důvody:

I když nemá zde místa ustanovení § 161 nesp. říz., měl odkaz pro nadaci dle § 159 nesp. říz. před odevzdáním pozůstalosti býti zaplacen aneb zajištěn. Poněvadž zaplacení se nestalo a hodnota úpisů válečných půjček ku zajištění složených klesla, jak rekurent sám uznává, jest výzva k plnému zajištění odkazu odůvodněna. Odevzdáním pozůstalosti nezakládá ještě úřad vykonavatele poslední vůle, vždyť má tento dle § 816 obč. zák., § 164 nesp. říz. pečovati o to, aby poslední vůle byla splněna, tedy zde, by nadační odkaz byl zaplacen, pokud se týče až do zaplacení řádně zajištěn bez ohledu na to, zdali pozůstalost byla již odevzdána či nic. Tato povinnost náleží rekurentovi dle § 817 zák. obč. tím více, ježto jest zároveň zástupcem dědicovým. Ježto čisté jmění pozůstalostní činí dle inventáře 59.106 K 91 h, stačí zajisté k zaplacení odkazu, i když by se odečtly sumy pojištěk 9.900 K. Zaplacení odkazu u příslušného úřadu mohlo se státi již před zřízením nadační listiny. Nestalo-li se tak, není tím, že zajištění odkazu k soudu bylo přijato, dědic sprostěn povinností, by odkaz zaplatil, po případě, pakli složení zajištění nestačí, jej plně zajišťil. Slušelo tedy dovolací rekurs pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz. zamítnouti.

Čís. 125.

Do usnesení, jímž podle § 216 odst. 6 c. ř. s. prohlášena byla nepřislusnost soudu a žaloba postoupena soudu žalobcem označenému, není oprávněného prostředku, byť usnesení to neučinil soud první, nýbrž teprve soud druhé stolice.

Do rozhodnutí soudu druhé stolice o nákladech sporu o příslusnost není dovolací rekurs dopuštěn přes to, že § 261 odst. 6 c. ř. s. nevylučuje oprávněného prostředku proti rozhodnutí o nákladech těch.